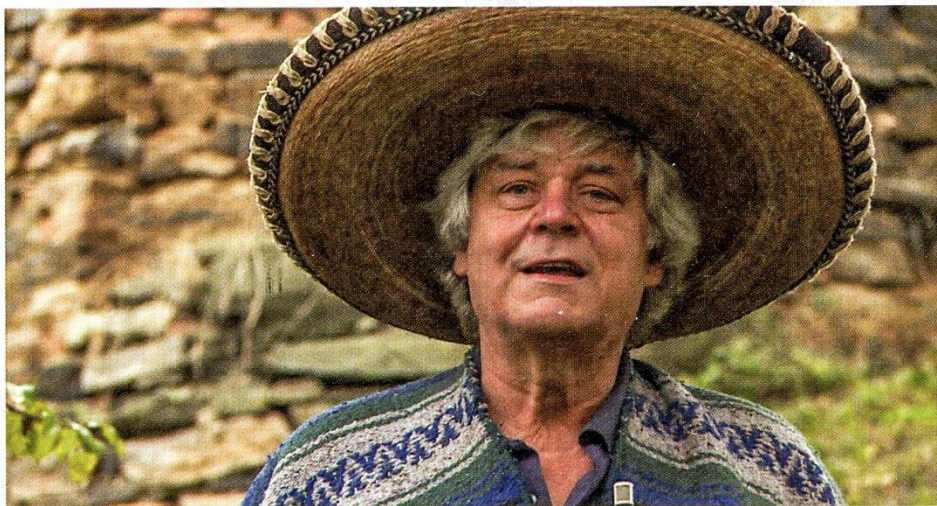

Rámoš Monza

Ale od začátku. Od mého dětství: Maminka, zpěvačka výborná, však kytaristka naopak vcelku obyčejná, při různých setkáních používala kytaru pouze k doprovodu svého krásného hlasu. Nikterak se netajila svými pouze doprovodnými kytarovými schopnostmi. Ale i přesto mne naučila první akordy a pak sehnala učitele, který ze mne kytaristu vychoval. Maminka správně předpokládala, že ji po stránce kytarové předčím, ale po letech zjistila, že po stránce pěvecké nemám šanci. Pamatuji si, jak zpívala jednu píseň. Na kytáře začala akordem D-dur, pak krásně zpívala a mně se to jako dítěti moc líbilo. Zpívala to kamarádům u ohýnku nebo když přišla návštěva a po partičce kanasty a upitém víně se jala zábavy.

Já vzhlížel k mamince, jak krásně zpívá. Jeden z jejích prvotřídních kousků byla píseň Cucurucucu. V D-dur a zpívala to jakýmsi divným a cizím jazykem. Postupně s výchovou jsem se dozvěděl, že toto hraje a zpívá skupina Kučerovci, a dostal jsem i příležitost poslechnout si jejich desku. Tenkrát jsem ještě nebyl rocker a muzika linoucí se z gramofonu mne zaujala. Navíc ten nádech exotiky také zapůsobil.

Dnes již jsem v podstatě rocker, ale nevádí mi muzika jakákoli. Poslechnu si country, disko, dechovku, folk i folklor. Jen to DUC-DUC s křiklounem obecným nějak neumím pochopit. Nezatracuji, jen neumím. Jenže v mém životě nastala zcela nečekaná situace. Jako dítě jsem poslouchal Kučerovce, slyšel maminku zpívat jejich písně a ani náhodou bych nečekal, že se s tou kapelou někdy setkám. Osud je však

vrtkavý a nikdy nevíš, co se stane druhý den, natož po letech.

Osud mne po těch letech prsknul do televize Šlágr a bylo to! Stalo se. Pepa Krček, dále jen Pipík (tak mu říkám, mám jej tak zapsaného i v telefonním přístroji a nevádí mu to) se ve Šlágru objevil půl roku přede mnou. To, že jsem tam byl prsknut, způsobil právě Pipík. Prostě mne tam nějak postupně dostal. Ale Pipík způsobil ještě jednu velkou věc v mém životě. Ve chvíli, kdy on dostal za úkol ze strany zadavatele natočit v Itálii klipy na nové DVD skupiny Kučerovci, bezostyšně si jako kolegu vyžádal mne, HyPulíka. Nevím, zda byla důvodem důvěra v mé schopnosti, nebo pouhé kamarádství. Asi měl v té době pozitivní vztah se zadavatelem, a tak jsem prošel sítem a byl poslán na třídenní natáčení nějakých dvaceti klipů nového alba Stříbrný vítr skupiny Kučerovci.

Vyfasovali jsme na cestu takzvaného Stříbrňáka (auto typu Renault Trafic) stříbrné barvy s polepkami Šlágr TV, nějaká ta eura a pět členů skupiny, s níž jsme měli natočit video na to kýžené DVD. Do zadního prostoru auta jsme naložili techniku: kamery, stativy, elektrocentrálu a též naši batožinu. Kučerovci dodali své batohy, nástroje a kufry a zadek auta se stal po střechu

plným. Vprostřed vozidla ve třech řadách sedaček se umístily od zadu Šárka (zpěvačka a dcera kapelníka) a její neteř Míša (muzikantka hrající na vše, co bylo potřeba, a vnučka kapelníka). Na sedadlech za řidičem se uvelebil Honza Hromas (otec a děd těch za ním a také kapelník), Honza Pospíšil (houslista, kytarista a vůbec - žádné rodinné vztahy) a Richard (hrající si s bongy - taktéž žádné rodinné vztahy). Úplně vpředu seděl řidič HyPulík a spolujezdec Pipík. Oba dva řidiči, kameramani a nosiči. Na parkovišti u Šlágru jsme se letmo seznámili. „Čau, jsem Hynek.“ „Čau, jsem Šárka.“ „Čau, jsem Honza.“ atd.

Honza Hromas vyfasoval kapelníčení po panu Václavu Kučerovi, jenž kapelu založil v roce 1947. Honza se mu do kapely vlastně vloudil. Přišel za ním domů a prohlásil: „Já s vámi chci hrát!“ Pan Kučera odpověděl, že neshání drzouna, ale basistu. No, a pak se stalo. Kučera Hromase vzal. A drzoun dokázal, že když bylo 76 let Kučerovcům, vydal české překlady tolika známých písní. Konečně se všichni dozvědí, o čem Kučerovci zpívají. A já u toho byl. A můžu mluvit i za Pipíka.

První konflikt (a poslední)... Ne, ono to nakonec vyznělo

jako vtip! Honza Hromas, kapelník, děda a táta. Navíc kuřák, jenž neustále potřebuje vstřebávat nikotin, si zakoupil elektronickou cigaretu. Prostě chtěl přežít tu šestihodinovou cestu do Itálie (netušil ovšem dalšího kuřáka v autě). Jsem na tom totiž podobně. Byli jsme kousek před Dolním Dvořištěm a já jsem si pootevřel okénko u řidiče, tam jsem seděl a pohyboval takovou kulatou věcí doleva, doprava a také obsluhoval různé páčky a tlačítka. Zapálil jsem si cigaretu a zcela arogantně jsem prohlásil: „To vám vadit nesmí, neumím přežít hodinu bez cigára!“ Honzovi upadl digitální šluk, ale nehledal, jen našel krabku a zapálil si normální analogové cigáro. Slyšel jsem jen takové spokojené „ffffffffffff“, jak vydechoval právě vstřebaný zbytek kouře. „Tos mi nemohl říct, že se tu kouří?“ prohlásil po třetím šluku, kdy dospěl ke kuřáckému orgasmu. „Nemohl, tady se nekouří. Ale co šéf nevidí... Kouřil bys dřív než já!“ odpověděl jsem suše a v zrcátku s úsměvem pozoroval, jak z rudé tváře vzniká přirozená barva obličeje již ne našťvaného kapelníka.

Někde u Salcburku jsme se vystřídali. Já spolujezdec, Pipík řidič. Vytáhl jsem z tašky fotoaparát, čučím a fotografuji Alpy. Mezitím se bavím se spolujezdcí. Kapelník již není našťvaný, protože vdechuje kouř z osmnácté cigarety. Je spokojen. Já též. Pipík řídí.

Nebyl jsem nadšen, že zrovna řidič střídač je Pipík. Jeho poslední řidičské zkušenosti byly z Anglie, kde žil čtyři roky.

Návyky měl poněkud jiné než našinci (tam se jezdí vlevo). Ale i tak jsme dojeli do Itálie. Našli jsme hotel. Byl podvečer, a tak jsme si zašli s dodanými eury na večeři. A hned v té restauraci nás, HyPulíka a Pipíka, napadlo, že tu natočíme píseň Doutníky.

Druhý den. Ráno. Šest hodin a kuřák HyPulík. Na pokoji se nesmělo čadit. My neměli balkon. Myslím, že Honza balkon vyhrál. Richard - bubeník, bongista se rozhodl, že nenechá spát půlku jejich patra. Měli balkon. My na druhé půlce jsme byli izolováni hlukem páně Richarda. No nic. Kouřím venku na parkovišti a slyším hlas shůry: „Ahoj Hynku.“ Znělo to docela nešťastně. Byl to kapelník a za ním se třásly okenní tabulky spokojeným Richardovým spánkem. Kapelníkovým jediným hájemstvím před zvuky, vycházejícími ze spokojeně spícího bubeníka, byl balkon. O dvě hodiny později, u snídaně, byl Richard úplně sluníčko. Vyspalý, čilý a připravený natočit DVD. Holky byly také v poho a osamělý Honza Pospíšil se svými houslemi v samostatném pokoji se nakrásně usmíval. I já a Pipík. Jen Honza Hromas kupodivu neměl ospalky. Jen bez výrazu a pocitů, ale s vaky pod očima strkal do pusy, co mu tam dcera a vnučka přinesly. Pak se probral. Nevypadal na Belmonda, ale zvládl to. Ten den jsme projeli a vymysleli, jak kterou písničku a kde natočíme.

Přišel večer. Honza si ještě před večeří objednal několik piv. Pipík výrazně italskou kávu. Když se před Pipíkem objevil miniaturní šálek obsahující toliko lžičku hnědé tekutiny,

obával jsem se o jeho zdraví. Chrstl to počesku do sebe, zanačoval na nedostatek tekutiny a dodnes říká, že by tehdy přeběhl Himaláj. Já to měl jinak. Snědli jsme objednané pochutiny a já se jal dohnat kapelníka v pivech. Nestíhal jsem, ale snahu jsem prokázal. Došlo na vyprávění. Richard, zatím ne moc komunikativní, začal vyprávět. Výborný bavič. Ale Honza stihl tolik piv, že druhý den ráno vstal a byl v pohodě. Richard moc ne. Honza usnul dřív! Tomu říkám vítězství. (Hromas také pobavil celé patro).

Točili jsme s Pipíkem klipy a blažili se pocitem tepla, ozbrojení svetry, když jsme nahnali muzikanty do ledové vody. Po kolena ve vodě se měli tvářit, že jsou třeba na Havaji a že je fakt horko. Hmmm, vyšlo to. Výborní herci! Když rejža Pipík usoudil, že je natočeno, vylezli třesoucí se po celém těle, s drkotajícimi zuby, třásly se i hudební nástroje.

To byl rok 2012, říjen, a z kameramanů, kapelníka a kapely se stali přátelé. Ten večer, kdy byla hotova asi tak půlka klipů, jsem z pizzerie telefonoval mamince a řekl jí, že předám telefon kapelníkovi Kučerovcům. Dobrý den, paní Pulcová, prohlásil Honza do telefonu. Pak si povídali a já neměl důvod poslouchat, jen jsem cítil, že je ten rozhovor příjemný. Upíjel jsem pivo a pak mi Honza vrátil telefon. Maminka byla naměkko a pyšná na synka. Popřál jsem jí dobrou noc a telefon zavěsil.

Teď šlo o soutěž, kdo usne dřív. Honza, zdržen telefonátem,

objednal i nějaký ten silnější truňk. Chtěl to prostě vyhrát. Dopadlo to výborně. Honza usnul již v restaurantu a my ho jen doprovodili do pokoje, kde už chročtal Richard. My jsme mu jen přiložili spoluchrochtače. Oba dva byli sice ráno u snídaně mírně dehydratováni, leč vyspalí. Dokonalá souhra.

A ještě jedna situace:

1. Maminka pekla výbornou sekanou a kámoš Pipík ji zbožňoval.
2. Honza se rozhodl, že budeme natáčet kuchařku s kamarádem Vildou.
3. Tatínek se rozhodl, že mamince k narozeninám věnuje tajný výlet.

Já jsem si vyžádal recept na sekanou od maminky a předal Vildovi. Honza naplánoval termín natáčení a tatínek termín výletu. Den „D“: Táta vyrazil z Frýdlantu se spolujezdkyní maminkou. Já a Pipík jsme vyrazili z Budějce na natáčení. Honza a Vilda v tu dobu již chystali kuchyni. Když jsme s Pipíkem dorazili stavět kamery, před Honzovou hospodou již stálo auto s nápisem Kučerovci. My, HyPulík a Pipík, s autem počmáraným Šlágr TV, jsme zaparkovali hned před vchodem, abychom netahali bedny tak daleko. Tím vznikl prostor pro zaparkování třetího vozidla mezi nápisy Kučerovci a Šlágr TV.

Když v minulosti můj tatínek

plánoval tajné výlety pro mé dcerky, maminka to brala jako překvápko pro vnučky. Tentokrát celou dvouhodinovou cestu dorážela a rozčilovala se, kam to jedou. Tatínek je ale trpělivý tvor a celou dobu mlčel, i když maminka neustále hudrovala. Zmlkla ve chvíli, kdy jejich opel zaparkoval mezi vozy Kučerovci a Šlágr TV. Došla jí slova a jen se jí otevřela ústa, nemohouc vyslovit cokoli, mozek nedodal slova. Následně byla tatínkou dovedena do putyky, kde již stály kamery. Honza společně s Vildou mamku uctivě přivítali.

Stál jsem sice posléze za kamerou a měl za úkol sledovat v hledáčku dění, ale pokukoval jsem po mamince. Vypadala překvapeně, a když se dozvěděla, že bude sekaná a la paní Pulcová, zpozorněla. Měli jsme na mamku připravenou „boudu“ a mikrofon. Vlastně jsme ji přinutili jít před kameru, aby ukázala, jak se to peče.

Maminka odjžděla s krásným zážitkem a v oplu na zpáteční cestě již nehudrovala. Od tatínka vím, že se podařilo a tajný výlet byl úspěšný.

S Honzou, kapelníkem, jsem si častokrát dával dálkově řízená piva a panáky po telefonu. Vzpomínali jsme na to či ono a ty telefonáty byly dlouhatánské. Už si s ním panáka nedám. Ale mám panáka před sebou. Mám i pivo. Zavřu-li oči, mám Honzu před sebou.

Zavírám oči a posílám pozdrav do muzikantského nebe. Připíjím ti, Honzo! A děkuji za přátelství. Je vzácné...

HyPulík 26. ledna - tady doma, zamyšlen...

